

V. O.:

Lipček.

(Iz ruščine.)

Bil je malček, ki so mu rekli Lipček. Nekoč so odšli vsi otroci v šolo. Lipček je vzel čepico in hotel tudi iti. Mati pa mu je rekla: »Kam si se pa ti napravil, Lipček?« — »V šolo,« je rekel. — »Ti si še premajhen, ne hodi,« mu je rekla mati in ga je obdržala doma. Otroci so odhiteli potem v šolo. Očka je še zjutraj odšel v gozd, mati pa je odhitela na dnevno delo. Ostala pa sta v sobi Lipček in stara mati na zapečku. Lipčku je postalo dolgčas samemu, stara mati je pa zadremala. Deček je začel iskati čepico. Svoje ni mogel najti, vzel je očetovo in odšel v šolo.

Šola je bila za selom pri cerkvi. Ko je Lipček šel po vasi, se ga psi niso doteknili; poznali so ga namreč. Ko pa je prišel do tujih hiš, je pa skočil vanj črn pes, Nero, in je lajal, a za Neronom večji pes Belin. Lipček se je spustil v beg, psa pa za njim. Lipček je začel kričati in vpiti; pri tem pa se je izpoteknil in je padel.

Prišel je pa mož, odgnal psa in vprašal: »Kam pa ti, revček, sam bežiš?« Lipček mu ni ničesar odgovoril, marveč je pobral pete in začel bežati na vso sapo. Pribežal je k šoli. Na stopnicah ni bilo nikogar, a v šoli se je slišalo glasno vpitje otrok. Lipčka se je lotil strah: kaj pa, če me učitelj požene? Začel je razmišljati, kaj naj stori. Vrniti se — ga bodo zopet psi popadli; iti v šolo — se je bal učitelja. Mimo šole je pa šla žena z vedrom in je rekla: »Vsi se

uče, kaj pa ti tu stojiš?« Lipček je stopil v šolo. V veži je snel čepico in odprl vrata. Šola je bila polna otrok. Vsi so kričali, vsak svoje, učitelj je pa med tem vpitjem hodil po sredi sobe.

»Kaj pa želiš?« dé učitelj Lipčku. Lipček prime za čepico in ničesar ne odgovori.

»No, kdo pa si ti?«

Lipček molči.

»Ali si gluhi?«

Lipček se je tako ustrašil, da mu je zaprlo sapo, in ni mogel govoriti.

»No, potem pa idi domov, ko nočeš govoriti.«

Lipček bi bil rad kaj izpregovoril, da se mu ni grlo od strahu posušilo. Ozrl se je v učitelja in je zaplakal. Tedaj se je učitelju zasmilil. Pogladil ga je po glavicici in vprašal otroke, čigav je ta malček.

»To je Lipček, Konstantinov brat; on je že davno prosil, da bi smel v šolo, pa mati ga ni pustila, pa je skrivši zdaj prišel v šolo,« so odgovorili otroci.

Tedaj mu je rekel učitelj: »No, potem se pa vsedi v klop poleg brata; jaz bom pa tvojo mamico poprosil, da te bo puščala v šolo.«

Učitelj je začel kazati Lipčku črke, a Lipček jih je že poznal in tudi že malo čital.

»No, sestavi svoje ime!« mu je velel učitelj.

Lipček je začel: — »ef-i-fi, el-i-li, pe-, Filip.«

Otroci so se zasmejali.

»Deček,« pravi učitelj, »kdo te je pa že naučil čitati?«

Lipček se je osmelil in je povedal: »Konstantin. Jaz sem dečko, jaz sem takoj vse razumel. Jaz sem zelo umen!«

Učitelj se je zasmejal in je rekel: »Kaj pa moliti kaj znaš?«

Lipček pa je rekel junaško: »Znam,« in je začel moliti »Češčena Marija«, pa vsake besede ni prav izgovoril. Učitelj ga je ustavil in je rekel: »No, sedaj se pa nehaj hvaliti in se uči!«

Od ondaj je začel Lipček obiskovati z drugimi otroki domačo šolo.

Janko Polák:

Stara pesem.

Naše ptice lastovice
so na jug zletele.
Ljubo pómlad, toplo leto —
vse s seboj so vzele.

Nam pa je sedaj ostaia
le še zima, zima —
in pa dedek sivolasi,
ki ob peči kima.

Dedek dremlje, dedek stoka,
dedek nam obeta,
da pričakal pač ne bode
novega več leta.

Mi pa dedku kar nikakor
nočemo verjeti,
to, kar letos, nam je rekel
že pred tremi leti.

